

LIMMI MERELLÄ

Kirjoittanut: Noora Rautiainen (13 v.)

Aurinko paistoi Itämerellä ja aallot lipuivat eteen päin. Limmi uiskenteli keskellä merta tyytyväisenä. Vesi oli viileää, mutta se ei jättiläistä haitannut. Hän ui rauhallisena, ja katseli ympärillensä. Pelkkää sinistä merta, sinisyyttä horisonttiin asti. Lokit kirkuivat ja lensivät hänen ylitseen.

Katsellessaan merelle horisonttiin, Limmi huomasti pienen täplän kaukana. Se lähestyi ja lähestyi, ja mitä lähemmäksi se tuli, sitä selkeämmäksi se kävi. Vähitellen Limmi erotti pikkuruisen laivan seilaamassa kovaa vauhtia häntä kohti. Vaikka Limmi oli vanha jättiläinen, hän innostui, ja iloinen pilke syttyi hänen vihreisiin silmiinsä. Limmi rakasti uusiin olentoihin tutustumista. Hän lähti uimaan kohti tuota pientä laivaa. Limmi potki jaloillaan niin, että vesi loiskui. Mitä nopeammin Limmi ui, sitä suurempia aaltoja syntyi, ja muutama niistä meinasi kaataa kumoon pikkuruisen laivan.

Aivan pian Limmi oli laivan vieressä. Hän laskeutui laivan tasolle ja nosti varovaisesti kättään laivassa olijoille. Sen kyydissä oli pieniä ihmisiä, joilla oli miekat ja sarvekkaat kypärät. Osa heistä oli kauhuissaan, mutta kukaan ei juossut tai huutanut. He vain tuijottivat Limmiä suurin silmin.

"Terve!" kajautti Limmi matalalla ja möreällä äänellään. "Minä olen Limmi. Keitäs te olette?" Ihmisten joukosta Limmin eteen astui parrakas mies.

"Päivää, muukalainen, siis Limmi. Me olemme viikinkejä", vastasi mies.

Limmi mietti, raapi päätään, ja kysyi sitten: "Viikinkejä? Ettekö olekin Norjasta?"

Mies nyökkäsi.

"Miksi te olette Itämerellä?" Limmi ihmetteli.

"Pakenemme jättiläismustekala Krakenia", mies vastasi ääni hieman väristen.

Limmi naurahti kuuluvasti ja totesi sitten hilpeästi: "Eihän jättiläisiä tarvitse pelätä!"

Ihmisten joukosta kuului epävarmaa mutinaa.

"Missä tämä Kraken on?" Limmi kysyi.

Viikingit kertoivat Limmille, että Kraken lymyi veden alla ja että se oli merenkävijöiden kauhistus.

Limmi nyökkytteli ymmärtäväisesti koko viikinkien kertomuksen ajan.

"Mutta nyt haluamme päästä maihin niin nopeasti kuin mahdollista. Emme halua joutua sen mustekalan kynsiin, tai tässä tapauksessa lonkeroihin", mies ilmoitti, kun muut hänen takanaan myötäilivät mukana.

Limmin suurille ja uurtuneille kasvoille levisi leveä hymy.

"Vai haluatte te maihin, hm?" hän virkkoi hilpeästi. "Suunnatkaa sitten Liminkaan, ystäväiseni", Limmi sanoi. "Siellä on ystävällisiä ihmisiä, helppokulkuista maastoa sekä upeita peltoja ja viljelysmaita!"

Viikingit alkoivat innostua, ja heidän joukostaan kuului: "Päällikkö, juuri sellaistaahan me olemme etsineet! Turvallista paikkaa, jonne rakentaa oma mökki ja viljellä maata!" "Olemme jo muutenkin kyllästyneet taistelemaan!"

Päällikkö aprikoi hieman ja kysyi siten Limmiltä: "Missäs tämä Liminka sitten sijaitsee?"

Limmi hymyi jälleen ja sanoi sitten: "Odottakaas hetki."

Limmi vihelsi kuuluvasti niin, että ääni kiiri merten halki. Viikingit katsoivat häntä kummissaan, eivätkä tienneet, mitä tuo vanha jättiläinen oikein puuhasi.

Hetken oli aivan hiljaista. Sitten alkoi kuulua siipien iskuja. Vähitellen ne lisääntyivät ja voimistuivat, ja pian laivan miehistö henkäisi ääneen, kun valtava parvi valkoisia lintuja lensi heidän ylitseenä.

Limmi hykerteli tyytyväisenä, ja sanoi sitten: "Nuo linnut ovat ystäviäni, joutsenia. Ne osaavat tien Liminkaan, seurakkaa niitä, niin pääsette varmasti perille."

Viikingit käänsivät innokkaasti laivansa suuntaa seuratakseen joutsenia.

"Kiitos, Limmi." sanoi viikinkipäällikkö. "Sinä todellakin olet uskomaton jättiläinen. Näkemiin!"

"Olehan hyvä, viikinki-ystäväni, ja turvallista matkaa Liminkaan!" Limmi toivotti.

Viikingit katsoivat, kuinka tuo suuri jättiläinen, joka huokui iän tuomaa viisautta ja samalla iloisuutta ja ystävällisyyttä, loittoni taivaanrantaan.